

Sofyân ♩ = 56

2.3.4.5.6.7

SAZ

Yaş o tuz beş yo lun ya rı sı e der Dan te gi bi or ta sın da yız

öm rün de li kan lı ça ğı mız da ki cev her yal var mak ya

kar mak na fi le bu gün gö zü nün ya şı na bak ma dan gi der

D.C.

şa kak la rı ma kar mı yağ dı ne var— be nim mi Al la hım bu çiz gi li

yüz ya göz ler al tın da ki mor hal ka lar— ne den böy le

düş man gö rü nür sü nüz— yıl lar yı lı dost bil di ği ay na lar—

D.C.

Za man la na sıl de ği şı yor— in— san han gi res mi me bak sam ben

ben de ği lim ner de o gün— ler o şevk o he ye can SAZ— Bu gü ler yüz lü a

dam— ben— de ği lim Ya lan— dır kay gı sız ol du ğum ya lan

D.C.

ha yal me yal şey ler den ilk— aş kımız— ha tı ra sı bi le ya ban— cı ge lir

ha ya ta be ra ber baş la dı ğı mız SAZ— dost lar la da yol— lar ay— rıl dı

5

bir bir git tik çe ar tı yor yal nız lı ğı mız Gök yü zü nün baş ka ren gi

de var— mış geç far ket tim ta şın sert ol du ğu nu SAZ— Su in sa nı bo ğar— a teş ya kar— mış

6

her do ğan— gü nün bir dert ol du ğu nu SAZ— in san bu ya şa ge lin ce an lar mış

ay va sa rı nar kır mı zı son ba har— her yıl bi raz da ha be nim— se di ğim

ne dö nüp du ru yor ha va da kuş— lar ner den çık tı bu ce nâ ze ö len— kim

7

bu ka çın cı bah çe gör düm tâ— rû mar Ney ler sin ö lüm her ke sin ba şın— da

u yu dun u yan ma dın o la cak kim bi lir ner de na sıl kaç ya şın da

bir na maz lık sal ta na tın o la cak taht mi sa— li o mu sal la ta şın— da

8

Tokgöz
12.02.2011

(Son)

Yaş otuz beş! yolun yarısı eder.
Dante gibi ortasındayız ömrün.
Delikanlı çağımızdaki cevher,
Yalvarmak, yakarmak nafile bugün,
Gözünün yaşına bakmadan gider.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız;
Hatırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız,
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allahım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünüyorsunuz,
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç farkettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim.
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim;
Yalandır kaygısız olduğum yalan.

Ayva sarı nar kırmızı sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar?

Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kimbilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında.